

எண்வகை மெய்ப்பாடுகள் வழி புறநானூறு Purananuru through the Eight Forms of Emotional Expression (Meippadu)

முனைவர் சு.சாந்தி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
வேல்ஸ் பல்கலைக்கழகம், பல்லாவரம்
சென்னை-117
shanthitvm2020@gmail.com

Abstract

Emotion and intellect have existed since the very dawn of life. Through the course of evolution, humans refined their knowledge based on experience and their emotional expressions—termed *Meippadu*—based on their feelings. Tolkappiyar uses the term *Meippadu* to describe physical manifestations arising from internal states; etymologically, *Mei* signifies the body, and *Padu* signifies manifestation. Tamil dictionaries define *Meippadu* as the physical changes that occur in the body in response to mental emotions.

Tolkappiyar identifies eight specific types of emotions that humans express physically: *Nagai* (mirth), *Azhugai* (sorrow), *Ilivaral* (disdain/ridicule), *Marutkai* (wonder/awe), *Achcham* (fear), *Perumitham* (pride/valor), *Veguli* (anger), and *Uvagai* (joy). Tamils cherished love and valor as their two most vital attributes. Among the *Ettuthogai* (Eight Anthologies) of Sangam literature, *Purananuru* focuses on the theme of *Puram*—which deals with heroism and external conduct. *Purananuru* contains abundant references to these physical manifestations of emotion (*Meippadu*). Since *Meippadu* represents the physical expression of emotions unique to humans, this article examines how these eight types of manifestations are depicted within *Purananuru*.

Keywords: Knowledge gained through listening – Teaching and learning – Applied knowledge – Multidisciplinary knowledge – Experiential knowledge – Knowledge gained through inquiry and understanding.

திறவுச் சொற்கள்: கேள்வி ஞானம் - கற்றல் கற்பித்தல் - பயன்பாட்டு அறிவு - பல்துறை அறிவு - அனுபவ அறிவு - ஆராய்ந்துணர்தல்.

முன்னுரை

உயிரினங்கள் தோன்றிய காலத்திலிருந்தே உணர்ச்சியும் அறிவும் தொடக்கம் பெற்று விட்டன. இதில் மனிதன் தான் அடைந்த பரிணாம வளர்ச்சியினால், அனுபவத்தின் மூலம் அறிவையும், உணர்ச்சியின் மூலம் மெய்ப்பாட்டையும் மேம்படுத்தினான். உடலில் தோன்றும் வெளிப்பாடுகளை தொல்காப்பியர் மெய்ப்பாடு என்கிறார். மெய்ப்பாடு என்று பிரித்தால் மெய்-உடல், பாடு-வெளிப்பாடு எனப் பொருள் தருகின்றது. மனவுணர்ச்சி பற்றி உடம்பில் தோன்றும் வேறுபாடு மெய்ப்பாடு என்று தமிழ் அகராதி பொருள் கூறுகிறது.

நகை, அழுகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்று எட்டு வகையான உணர்ச்சிகளை மனிதன் உடல் வெளிப்படுத்துவதால் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். தமிழர்கள் காதலையும் வீரத்தையும் இரு கண்களாகப் போற்றினர். சங்க இலக்கியமான எட்டுத்தொகையில் புறத்தைப் பற்றிக் கூறுவது புறநானூறாகும். புறம் என்பது வீரத்தைப் பற்றிக் கூறுவதாகும். புறநானூற்றில் மெய்ப்பாடுகள் குறித்த செய்திகள் மிகுதியாக உள்ளன. மனிதர்களுக்கே உரிய உணர்ச்சி

வெளிப்படுவதே மெய்ப்பாடாகும். இந்த எண்வகை மெய்ப்பாடுகள் புறநானூற்றில் எவ்வாறு இடம் பெற்றுள்ளது என்பதை இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

எண்வகை மெய்ப்பாடுகள்

தொல்காப்பியர் மெய்ப்பாடு எட்டு வகைப்படும் என்கிறார். அவை நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்ற எட்டு மெய்ப்பாடுகளை அடிப்படை மெய்ப்பாடுகளாகக் கூறுகிறார். இதனை,

நகையே அழகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகையென்று
அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடென்ப (தொல்.மெய், நூ:3)

எனும் நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம். இதில் காணப்படும் மெய்ப்பாடுகளான நகை என்பது இகழ்ச்சியிலும், அழகை என்பது அவலத்திலும், இளிவரல் என்பது இழப்பிலும், மருட்கை என்பது வியப்பிலும், அச்சம் என்பது அஞ்சத்தகுவனவற்றிலும், பெருமிதம் என்பது வீரத்திலும், வெகுளி என்பது வெறுக்கத் தக்கனவற்றிலும், உவகை என்பது சிருங்காரத்திலும் பிறக்கின்றது. இந்த மெய்ப்பாடுகள் ஒவ்வொன்றும் தனக்கென நிலைக்களன்களைக் கொண்டு விளங்குகிறது.

நகை

புறநானூற்றில் நெடுங்கிள்ளியை நோக்கி, ஆசிரியர் கோவூர்கிழார் தோன்றால், யானைகள் வெய்துயிர்த்து உருமென முழங்குகின்றன, குழவிகள் பாலின்று அலறியழுகின்றன, மகளிர் வறுந்தலை முடிக்கின்றனர், மனையிடங்களில் எழும் அழகுரல் நின் அரண்மனைக்கண் கேட்கிறது. இவை நிகழும் நீ அரண்மனைக்கண் அடங்கிக் கிடத்தல் இனிதன்று. முன்னே வந்து, முற்றுகையிட்டிருக்கும் வேந்தனைப் பார்த்து ஈயும் அறவுணர்வால் நினக்கு வேண்டின் பெற்றுக்கொள்ளெனச் சொல்லி எயிற் கதவை திறத்தல் வேண்டும். எதிரூன்று காத்தலே மறம் என்பது கருத்தாயின், போர் குறித்து திறந்து விடல் வேண்டும். அறவையும், மறவையு மல்லையாய் மதிற்கதவைத் திறவாது ஒருபுறத் தொடுங்கிடிருப்பது நாணத் தகுவதொன்று என்று கூறுகின்றார்.

அறவையாயி னினதெனத் திறத்தல்
மறவை யாயிற் போராடு திறத்தல்
அறவையு மறவையு மல்லை யாகத்
திறவா ததத்தை திண்ணிலைக் கதவின்
நீண்மதி லொருசிறை யொடுங்குதல்

நாணுத்தக வுடைத்திது கானுங் காலே (புறநானூறு :52)

இதில் அரசன் இவ்வாறு போரிடாமல் மறைந்து, பயந்து இருத்தல் நாணுதற்கு உரிய, நகைப்புக்குறிய செயல் ஆகும் என்று கூறுகிறார். இதன் மூலம் நகை என்ற மெய்ப்பாடு தோன்றுகிறது.

இளைய வயதில் அரசேற்றான் நெடுஞ்செழியன். அவன் நாட்டை கொள்ளுதல் எளிதெனப் பகைவர்கள் வந்தனர். இதனை

நகுதக்கனரே நாடு மீக்கூறுநர்

இனையன்' இவன் என குஞ்சு.. (புறநானூறு : 72)

இவன் மிகவும் இளையவன் இவனுடைய நாட்டை உயர்வாக புகழும் புலவர்கள் நம் நகைப்பிற்கு உரியவர்கள் என்று நெடுஞ்செழியனை நகைத்துக் கூறுகின்றனர்.

பெருங்கோப்பெண்டு தீப்பாய்வாளைக்கண்டு மதுரைப் பேராலவாயார் சொல்லியது. அங்கு நீர்வடியும் கூந்தல், முதுகில் வீழ்ந்தும் தாழவும் பெரிய துன்பமுற்ற கண்களுடையவளாய்ச் சுடுகாட்டை நோக்கி பார்த்து அவள் மனம் வருந்தும். அத்தகையோள், தன் தலைவனுடைய முரசின் மண்ணமைந்த பகுதி அடங்காது காவலை உடைய அகன்ற மாளிகையில் தன் இளமையைப் புறங்கொடுத்து மிகச்சிறிய பொழுது தனித்திருந்தாலும் அவளுடைய இனிய உயிர் தளரும் என்பதனை,

..... தன் கொழுநன்
முழவு கண் துயிலாக் கடியுடை வியல நகர்ச்
சிறுநனி தமிழள் ஆயினும்

இன்உயிர் நடுங்கும் தன் இளமை புறங்கொடுத்தே (புறநானூறு :247)

என்னும் பாடலால் அறியலாம். தொல்காப்பியம் குறிப்பிட்டுள்ள முதலாவது மெய்ப்பாடாகிய நகையென்னும் மெய்ப்பாட்டினுள் இளமை என்னும் பொருளில் அடங்கும்.

அழகை

எண்வகைச் சுவைகளில் இரண்டாவதாக வருவது அழகைச் சுவையாகும். அழகை, அவலம், துன்பம் இவை ஒன்றாகவே கொள்ளப்படும். பிறர் தன்னை இகழும் போதும் பிறரைத் தான் இகழும் போதும் அழகை உண்டாகும். இதனை தொல்காப்பியர்,

இழிவே இழிவே அசைவே வறுமையென
விளிவில் கொள்கை அழகை நான்கே (தொல்.மெய்,நூ:5)

என்று குறிப்பிடுகிறார். இழிவு, இழிவு, அசை, வறுமை என நான்கு வகைகளில் அழகை மெய்ப்பாடு பிறக்கும் என்று கூறுகிறார். சான்றாக புறநானூற்றில்,

ஐயோ எனின் யான்புலி அஞ்சுவலே;

அணைத்தனன் கொளினே, அகல்மார்பு எடுக்க வல்லேன்; (புறநானூறு :255)

என்னும் பாடலால் தன் தலைவன் போர்க்களத்தினின்றும் வராமைகண்ட தலைவி அவன் வீழ்ந்து கிடக்கும் இடத்தை அடைந்தாள். அந்த இடம் புலி முதலிய கொடிய விலங்குகள் வாழும் காட்டருகே இருந்தது. அதன் அருகே மலை ஒன்றும் காட்டர்ந்து காணப்பட்டது. கணவனைக் கண்ட அப்பெண்ணின் கலக்கம் மிகுதியாயிற்று. எனவே அவன் உடலைத் தழுவிப் புலம்பி அழுவதாக அமைந்துள்ளது. இதனால் இப்பாடல் இழிவு பற்றி வந்த அழகை மெய்ப்பாடு ஆகும்.

இழிவு என்னும் மெய்ப்பாட்டு நிலைக்களன் பிறரால் இகழப்பட்டு எளியராதலாகிய தாழ்வு நிலையைக் குறிப்பதாகவரும். **குடி பழி தூற்றும் கோலோன் ஆகுக(புறநானூறு :4)** என்ற பாடல் வரியில் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன் போரில் வெற்றி

பெறவில்லையெனில் பிறரால் இகழப்படும் தாழ்வுநிலை அடைவேனாகுக!
என்று சபதம் செய்வதின் மூலம் இழிவு புலனாகிறது.

கதிர் மூக்கு ஆரல்..

.....

மெழுகும், ஆப்பி கண் கலுழ் நீரானே (புறநானூறு :249)

கணவன் இறந்தபின் பிண்டம் வைக்க தன் கண்ணீர் கொண்டு
மெழுகுகிறாள் என்றதால் இது தன் கட்டோன்றிய இழிவு பற்றி பிறந்த
அவலம் ஆகும்.

இளிவரல்

தம்மிடமுள்ள தகுதியைச் சிலர் குறைவாக மதிப்பிட்டு ஏளனமாக
பேசுவர். இந்த உணர்வின் வெளிப்பாட்டை தொல்காப்பியர் இளிவரல்
என்று குறிப்பிடுகிறார்.

மூப்பே பிணியே வருத்த மென்மையொடு
யாப்புற வந்த இளிவரல் நான்கே (தொல்.மெய், நூ:6)
மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை ஆகிய நான்கு வகைகளில் இளிவரல்
தோன்றும். இது புறநானூற்றில்,
தொடர்ப்புட ஞமலியின் இடர்ப்புடுத்து இரீஇய
கேள் அல்கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகை இன்றி வயிற்றுத் தீத் தணிய
தாம் இரந்து உண்ணும் அளவே

ஈன்மன்றோ, இவ்வுலகத்தானே (புறநானூறு :74)

அரசராயிருந்து போரில் பகைவர் வாளினால் வடுப்பட்டு அழியாது
உயிர் பிழைத்தால் சங்கிலியால் பிணிக்கப்பட்ட நாய் போல விலங்கு பூட்டித்
துன்புறுத்துவர் பகைவர். அத்தகைய உறவு கொண்டிராத பகைவர்
உதவியால் சிறிது நீரினை அவரிடம் இரந்துண்ணோம் என்று கூறுவது
தன்னிடம் இருந்த வருத்தத்தால் பிறந்ததால் இளிவரல் மெய்ப்பாடாயிற்று.
இதனைப் பற்றி வள்ளுவர் கூறுவது,

தலையின் இழிந்த மயிர் அனையா மாந்தர்
நிலையின் இழிந்தக் கடை. (குறள் 964)

மக்கள் தம் உயர்வுக்கு உரிய நிலையில் இருந்து தாழ்ந்த போதும்
தலையிலிருந்து விழுந்து தாழ்பெற்ற மயிரினைப் போன்றவர் ஆவர் என்று
குறிப்பிடுகிறார்.

மருட்கை

வியப்பு ஏற்படும் போது மருட்கை தோன்றும். இது நான்கு வகைகளில்
தோன்றும். புதுமை, பெருமை, சிறுமை, ஆக்கம் போன்ற நிலைகளில்
தோன்றும் என்பதை,

புதுமை பெருமை சிறுமை ஆக்கமோடு
மதி சாலா மருட்கை நான்கே (தொல்.மெய், நூ:7)
என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். புறநானூற்றில்,
உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம் இந்திரர்
அமிழ்தம் இயைவது ஆயினும் இனிதுஎனத்
தமியர் உண்டலும் இலரே” (புறநானூறு :182)

இவ்வுலகம் இவ்வளவு மக்கள் தொகைப் பெருக்கத்திலும் பொருளாதார நெருக்கடியிலும் இன்னும் இயங்கிக் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம் நற்சிந்தனை மிக்க சான்றோர்கள் இருப்பதனால்தான். அத்தகையோர் இந்திரர்கள் சாப்பிடக் கூடிய அமிழ்தமே கிடைத்தாலும் இனிதாக இருக்கிறது என்று தனியாக உண்ணமாட்டார்கள் என்ற வியப்பை தரும் செய்தியைக் கூறுவதால் இப்பாடல் மருட்கை என்னும் மெய்ப்பாடாயிற்று.

ஒருநாள் ஆசிரியர் ஆவூர் மூலங்கிழார் கிள்ளிவளவன் என்ற அரசனைக் காண வந்தார். அவரைப் பார்த்த அரசன் நீவீர் எந்நாட்டீர்? எம்மை நினைத்தலுண்டோ? என்று வினவினான். அதற்கு ஆவூர் மூலங்கிழார் வேந்தே நீ சினந்து நோக்குமிடம் தீப்பரவும், அருளி நோக்குமிடம் பொன்பொழியும், நீ வேண்டியது விளைக்கும் ஆற்றலுடைய யாம் நின்னிழற் பிரந்து நின்னிழல் வளர்ந்தோம், நின்னளவு எம்மால் நினைக்கும் அளவிற்கென்று, பரிசிலர் நிற்பகைவர் நாட்டில் இருப்பினும் நின் நாட்டையே நினைப்பர் என்று பெருமை கொண்டு உரைக்கின்றான்.

ஆண்டு செய் நுகர்ச்சி மீண்டுங் கூடலின்

நின்னா டுள்ளுவர் பரிசிலர்

ஒன்னார் தேஎத்து நின்னுடைத் தெனவே (புறநானூறு :49)

இதன் மூலம் மருட்கை என்ற மெய்ப்பாட்டில் அளவின் மிக்க பெருமை என்ற மெய்ப்பாடு தோன்றுகிறது.

அச்சம் (அணங்கு)

அச்சம் பிறராலும், பிற பொருளாலும் தோன்றும் (தெய்வம்,பேய்), விலங்கு, கள்வர், தம் இறை என்ற நான்கு வகைகளில் அச்சம் தோன்றும். இதனை

அணங்கே விலங்கே கள்வர் தம் இறையென

பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே” (தொல்.மெய், நூ;1202)

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பா வழி அறிய முடிகிறது. புறநானூற்றில் பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனை ஆசிரியர் குடபுலவியனார் வருகையைக் கண்ட அரசன் அவரை அன்போடு வரவேற்றுத் தழுவிக் கொண்டான். தலையாலங்கானத்துப் போரில் தன்னை எதிர்த்து வந்த ஏழு பகை மன்னர்களை வென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனின் வீரத்தையும், அவன் மார்பில் ஒளிவீசும் முத்தாரத்தையும் போற்றி, அவரது போர் செயலை சிறப்பித்து உரைக்கின்றார் புலவர் குடபுலவியனார்,

எழுவர் நல்வலங் கடந்தோய் நின்

கழு உவிளங் காரங் கவை இய மார்பே” (புறநானூறு:19)

இதில் பகைவர்களுக்கு அரசன் அச்சத்தை தருபவன் என்றும், புலவர்க்கு அரசன் அன்போடு கலந்த பரிசிலினை தருபவன் என்றும் மெய்ப்பாடு உணர்த்துகிறது.

வன்பரணர் பாடியது. ஐயோ, என்று வாய்விட்டு அழுவதற்கு நான் புலியை அஞ்சுகிறேன். உன் அகன்ற மார்பு பெரிதாகையால் உன்னை இவ்விடத்தினின்று எடுத்துச் செல்லவும் என்னால் இயலாது. நீ இரந்துபடும்படி வந்து தாக்கிய அறனில்லாத கூற்றம் என்னைப்போல் பெருந்துன்பம் அடைக என்பதனை,

ஐயோ' எனின், யான் புலி அஞ்சுவலே

அணைத்தனன் கொளினே. அகல் மார்பு எடுக்கவல்லேன்

என்போல்பெரு விதிர்ப்புறுக, நின்னை
இன்னாது உற்ற அறன் இல் கூற்றே!" (புறநானூறு: 255)
என வரும் பாடலால் அச்சம் எனும் மெய்ப்பாட்டை அறியலாம்.
தொல்காப்பியத்தில் அச்சம் என்பது ஐந்தாவது மெய்ப்பாடாகும். இங்கு புலி
அஞ்சுவல் என்றது இவள் அலறும் ஓலம் கேட்டு புலி வந்து அவன் உடலைக்
கொண்டு செல்லும் என்பதாகும்.

அச்சம் என்னும் மெய்ப்பாட்டில் முதலில் வருவது அணங்கு எனும்
நிலைக்களனாகும். தமிழ் இலக்கியங்களில் அணங்கு என்பதையாரும்
கண்டு உயிருடன் மீளமுடியாத அழகின் எல்லையானது காண்பரை
வருத்தும் உருவாக அமைகிறது என்கின்றனர்.

அணங்குடைஅவுணர் (புறநானூறு:174)

அமுகுரற் பேய்மகள் அயர் (புறநானூறு:370)

இவ்வரிகள் அணங்கின் பொருளைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

பெருமிதம்

தம்முடைய அல்லது பிறருடைய தகுதிகளைப் பெருமையுடன் பிறருக்கு
உணர்த்தும் வகையில் அமைவது பெருமிதம் ஆகும். இந்த பெருமிதம்.

கல்வி தறுகண் புகழ்மை கொடையெனச்

சொல்லப் பட்ட பெருமிதம் நான்கே (தொல்.மெய், நூ:9)

என கல்வி, தறுகண், புகழ், கொடை ஆகிய நான்கு வகைகளில்
தோன்றும் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார். சான்றாக,

இம்மைச் செய்தது மறுமைக்குஆம் எனும்

அறவிலை வணிகன் ஆய் அல்லன்

பிறரும் சான்றோர் சென்ற நெறிஎன

ஆங்குப் பட்டன்று அவன்கை வண்மையே (புறநானூறு:134)

அறம் கொள்ளும் வணிகன் ஆய் அல்லன் அவனது பகைவ
சான்றோரும் பிறரும் சென்ற நெறி என்று உலகத்தார் கருதுவது
மன்னனின் கொடையைப் பற்றிக் கூறுவதால் பெருமிதம் என்னும்
மெய்ப்பாடு கூறுவதைக் காணலாம்.

வளைந்த சிறகினையும் கூரிய நகங்களையும் கொண்ட ஆண்
பருந்தின் தாக்குதலில் இருந்து தப்பித் தன்னிடம் வந்த குறுகிய நடையை
உடைய புறாவின் அழிவுக்கு அஞ்சித் துலாக் கோலின் தட்டில் அமர்ந்த
அளவில்லாத கொடைமையை உடையவனைக் கண்டு அம் முனிவர்களும்
வியப்பால் மயங்கினர்.

தன் அகம் புக்க குறு நடைப் புறவின்

தபுதி அஞ்சிச் சீரை புக்க

வரையா ஈகை உரவோன் மருக! (புறநானூறு:43)

என்னும் புறநானூறு வரிகள் எடுத்தியம்புகின்றன. மேலும் காமம் பற்றிய

பெருமிதத்தினை,

(புறநானூறு:73) பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது.

வெகுளி

உடலில் உள்ள உறுப்புகளை அறுக்கும் போதும் கீழ்வாழ்வாரை நலிதல் என்று கூறும் போதும் வெகுளி உண்டாகும் என்பதை,

உறுப்பறை குடிகோள் அலைகொலை என்றன

வெறுப்ப வந்த வெகுளி நான்கே (தொல்.மெய், நூ:10)

உறுப்பறை, குடிகோள், அலை, கொலை ஆகிய நான்கு வகைகளில் வெகுளி தோன்றும் என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதைக் காணலாம். புறநானூற்றில்,

உறுதுப்பு அஞ்சாது உடல் சினம் செருக்கி

சிறுசொல் சொல்லிய சினம் கெழு வேந்தரை (புறநானூறு:72)

என் மிகுதியான வலிமைக்கு அஞ்சாது பகைத்துச் சினம் பெருகிப் புன்மையான மொழிகளைச் சினமுடைய வேந்தர் கூறினார். அவ்வாறு கூறியோரை பொறுத்தற்கரிய போரில் சிதறுமாறு போர் செய்து அவருடைய முரசங்களுடன் கைக் கொள்ளுவேன் என்று வெகுளி தோன்ற கூறுவதைக் காணலாம்.

ஆசிரியர் நெட்டிமையார், பாண்டியன் முதுகுடுமி பெருவழுதியின்

போர்சிறப்பை பாடும்பொழுது,

கடுந்தேர் குழித்த நெளள லாங்கண்

வெள்வாய்க் கழுதைப் புல்லினம் பூட்டிப்

பாழ்செய் தனையவர் நனந்தலை நல்லெயில்..” (புறநானூறு : 15)

குடிகளையும், இதில் அரசனின் எதிரிநாட்டு கீழ்வாழும் விளைநிலங்களையும் துன்புறுத்தும் வெகுளி என்ற மெய்ப்பாட்டை காணமுடிகிறது. மேலும்

கொடுமர மறவர் பெரும கடுமான்

கைவண் போன்ற லைய முடையேன்” (புறநானூறு: 43)

என்னும் பாடலின், இந்த செயலால் புலவர் அரசனின் செய்கையால் வெறுத்து சினம் கொண்டு உரைத்தான். இங்கு வெறுத்தலால் வரும் சின மெய்ப்பாடு சுட்டப்படுகிறது.

நின் மகன் பகைவர் படைக்கு அஞ்சிப் புறங்கொடுத்து மாண்டான் என்று பலரும் வந்து அவளிடம் கூறினர். நெருங்கிச் செய்யும் போரில் அஞ்சி இறந்தான் என்பது உண்மையாயின் அவன் பாலுண்ட என் மார்பகத்தை அறுத் தெறிவேன் என்று சினம் கொண்டு வாளை கையிலேந்தி போர்களம் புகுந்தான்.

உவகை

உவகை என்றால் மகிழ்ச்சி என்று பொருள்படும். உவகை நான்கு வகைகளில் வரும் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

செல்வம் புலனே புணர்வுவிளை யாட்டென

அல்லல் நீத்த உவகை நான்கே (தொல்.மெய், நூ:11)

செல்வத்தை நுகரும் போதும் ஐம்புலங்களால் நுகர்தலானும், மகளிரொடு புணரும் போதும் சோலையில் புகுந்து விளையாடும் போதும்; மகிழ்ச்சி ஏற்படும் என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்

திறம் புரி பசும் புல் பரப்பினர் கிடப்பி (புறநானூறு: 93)

தமது வீரமே பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு நல்ல போரிலே வீழ்ந்த நெடிய கழலணிந்த வீரர் செல்லும் உலகிற்கு செல்க! என்று கூறி அந்தணர் வாளால் மார்பைப் பிளந்து அடக்கம் செய்யும் மன்னர் உய்வை அடைந்தார் என்று உவகை தோன்ற கூறியதைக் காணலாம். புலன் அறிவால் ஏற்படும் அறிவு, புலமை முதிர்ச்சி மெய்ப்பாடு இங்கு இப்புவலரின் மூலம் அழகாக சுட்டப்படுகிறது.

மெல்லிய பெரும தாமே நல்லவர்
காரணங் காகிய மார்பிற் பொருநர்க்
கருநிலத் தன்ன நோன்மைச்

செருமிகு சேய்நிர் பாடுநர் கையே (புறநானூறு: 14)

இப்பாடலின் கருத்து புலவர் அரசனிடம் உரைக்கின்றார். இந்நிகழ்வு உவகை மெய்ப்பாடாக அமைந்துள்ளது.

முடிவுரை

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் எண்வகை மெய்ப்பாடுகள் புறநானூற்றில் பல்வேறு இடங்களில் சிறப்பாக காணப்படுகிறது. ஒவ்வொரு மெய்ப்பாடும் அதன் வழித் தோன்றும் மெய்ப்பாடுகளும் புறநானூற்றில் எவ்வகையில் இடம் பெற்றுள்ளது என்பதனை இக்கட்டுரையின் மூலம் காணமுடிகிறது. தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியலில் மாந்தரின் மெய்ப்பாட்டு உணர்வுகளைத் தொல்காப்பியர் மிகத் துள்ளியமாகவும், நுட்பமாகவும் விளக்கியுள்ளார். இத்தகைய மெய்ப்பாடுகளை புறநானூற்றில் பொருத்திப் பார்க்கும் போது கவிஞரின் அறிவு நுட்பம் புலப்படுகின்றன. மேலும் இலக்கியங்கள் உணர்ச்சிக்கு ஆட்பட்டவை என்பது புலனாகிறது. புறநானூறு உணர்ச்சிகளின் இருப்பிடமாகவே அமைந்துள்ளது. புறநானூறு அறிவுப் பெட்டகமாக விளங்குவதால் அதில் அள்ள அள்ளக் குறையாமல் உணர்வுகள் பொதிந்து கிடப்பதும் புலனாகிறது.

துணைநூற் பட்டியல் (References)

1. இளம்பூரணர் (உரையாசிரியர்) தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், சென்னை-18
2. கிரியா தற்கால தமிழ் அகராதி.
3. புறநானூறு (மூலமும் உரையும்) – நியு செஞ்சுரி புக் ஹாவுஸ் (பி) லிட், சென்னை.
4. வெள்ளைவாரணன்., தொல்காப்பியம் மெய்ப்பாட்டியல் உரைவளம், சாரதா பதிப்பகம் சென்னை.
5. டாக்டர். மு. வரதராசனார்., திருக்குறள் தெளிவுரை, சாரதா பதிப்பகம் சென்னை.